

[Viggo Starcke.]

om en udvikling af Danmarks toldpolitik, at det var den danske arbejderbevægelses nærmeste mål at samarbejde med højfinansens kapitalistinteresser. Lovrigt er der jo fra venstres side for tre år siden, da det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen var finansminister, fremsat forslag, som dengang praktisk talt betød en fordobling af de fleste af Danmarks toldsatsler. Dette forslag blev standset, ikke uden hjælp fra vor side.

Men endelig fremgår det af både regeringens ordførers og andre ordføreres taler, at det egentlig ville være en fordel at forhøje Danmarks toldsatsler, for så havde man noget at nedsætte. Det er jo i virkeligheden udtryk for, at man tror, at Danmark kan hjemføre sejre i en toldkrig; men man glemmer, at Danmark er et lille land, og at Danmarks import og Danmarks eksport på de andre landes indførsels- og udførselsbudgetter tæller en meget lille procentdel, og krig er altid farlig, selv toldkrig er farlig, for et lille land.

Nu skal det billigvis indrømmes, også fra vor side, at tolden og toldbeskyttelsen er blevet noget reduceret ved de prisstigninger, der har fundet sted, men i toldloven regner man med vægtsystemet og ikke med værdisystemet, og når loven siger sådan, må man holde sig til loven og ikke græde derover. Det blev udtalt, at under forhandlingerne i Ancey havde Danmark intet at byde på. Åh, vi havde dog en del at byde på. Fra retsforbundets side foreslog vi den 18. marts i fjor overfor finansministeren, at han gav forhandlingslederne i Ancey bemyndigelse til at handle hele Danmarks toldbeskyttelse væk mod nedsættelser i andre lande. Det havde dog været noget at byde på.

Når Industrirådets formand, hr. Wonsild, den 28. marts kunne udtale de nu politisk aktuelle ord, at Danmark ikke i blinde må liberalisere sig til fallittens rand, er det værd at sætte en lille streg under ordene „i blinde“, for det, vi fra vor side har sigtet på flere gange, er netop at få klarhed over, hvad det er, der foregår gennem toldpolitikken. Derfor stillede vi vort forslag om en toldafviklingskommission, som samtidig skulle være en toldundersøgelseskommission, der skulle fremskaffe et materiale, som kunne belyse: Hvad tjener de beskyttede industriers aktionærer ved toldbeskyttelsen? Hvor mange arbejdere er der beskæftiget? Hvad ville det betyde for beskæftigelsen, hvis Danmark gik over i en frihandelspolitik? Befolkningen har et krav på at få besked

om disse ting, og regeringen har hidtil hemmeligholdt disse ting: Vi vil fra vor side igen rette en indtrængende henvendelse om, at disse meget vigtige ting bliver offentligt tilgængelige. Det eneste, der virkelig foreligger, er en smule forældet; det er Frihandelsklubbens undersøgelser fra 1930erne. Selvom disse tal er noget forældede, har de alligevel en meget stor aktuel interesse til belysning af nogle af disse vigtige forhold, som må danne basis for regeringens afgørelser ved tilrettelæggelsen af Danmarks handelspolitik. Efter disse undersøgelser, som blev foretaget af nogle af vore dygtigste folk indenfor toldvæsenet og indenfor handelen, viste det sig, at den toldbeskyttede industri i Danmark kun beskæftiger mellem 60 000 og 70 000 af Danmarks 1½ mill. forsørgere; det vil sige, at det kun er 4 pct., der er beskæftiget i den toldbeskyttede industri. Endelig viste undersøgelserne, at f. eks. en industri som glasindustrien indkasserede til sine aktionærer årlig 1,5 mill. kr., hvilket svarede til 2 200 kr. pr. beskæftiget arbejder i glasindustrien, 2 200 kr., som ikke tilfaldt arbejderne, men som tilfaldt de fabrikanter og aktionærer, der beskæftigede arbejderne. Dette tal svarer til den indkomstskat, som betaltes til staten fra Haderslev, Aabenraa, Sønderborg, Tønder og Odense amter tilsammen. Papirindustriens aktionærer indkasserede en toldbeskyttelse på 3,8 mill. kr.; det svarer til 2 625 kr. pr. beskæftiget arbejder til aktionærerne og til den indkomstskat til staten, som betaltes fra Aalborg, Hjørring, Viborg, Thisted og Svendborg amter. Trikotageindustrien indkasserede 10,2 mill. kr.; det svarer til 3 000 kr. pr. beskæftiget arbejder eller til indkomstskatten til staten fra Ringkøbing, Ribe, Randers, Vejle, Aarhus, Holbæk, Sorø, Præstø, Frederiksborg og Københavns amter tilsammen. Det vil sige, at disse tre højt beskyttede industrier alene indkasserede en toldbeskyttelse, der svarede til 20 danske amters årlige statsskat eller en fjerdedel af indkomstskatten til staten for året 1930—31.

I 1933 beregnede Frihandelsklubben, at 12 højtbeskyttede industrier i Danmark, nemlig papir-, glas-, trikotage-, skotojs-, sæbe-, tobak-, gummi-, bryggeri-, biscuit-, konserves-, tændstik- og handskeindustrien tilsammen havde en produktion på 320 mill. kr. om året. Men af denne produktion var de kun i stand til at eksportere for 8 mill. kr. — det svarede til, hvad landet eksporterer på fire dage.

Den samlede industrieksport for hele den danske industri androg 252 mill. kr. årlig,